

tilføjelse blev vedtaget den 25. juni 1991. (Se vedlagte bilag).

Serbisk minoritet i Kroatien

I 1981 boede der 531.500 serbere i Kroatien. Ud af de 102 distrikter i Den Kroatiske Republik udgjorde serberne en absolut majoritet i 11 distrikter, hvor 26,77 pct. af alle serbere i Kroatien boede i 1981.

De resterende 73,3 pct. serbere i Kroatien boede i 1981 stort set alle i andre distrikter. Omkring halvdel af dem boede i byer. De fleste serbere i Kroatien bor i blandede småsamfund sammen med kroaterne og andre etniske grupper i Kroatien.

Historisk forløb

Der er få folkeslag, der gennem historien har lidt så meget som kroaterne.

Kroaterne har måttet lide, fordi Kroatien gennem århundreder har været grænseland mellem øst og vest, hvor mange krige blev standset. Af den grund fik Kroatien navnet »Kristendommens bolværk« (»Antemurale Christianitatis«).

Kroatien har igennem adskillige krige og stridigheder mod frankerne, Byzants, Venedig, bulgarerne og ungarene gradvis frigjort sig fra fremmed dominans.

Den kroatiske stat blev etableret i løbet af det 7. og 8. århundrede samtidig med indførelsen af kristendommen. Oprindelig var staten opdelt i 3 områder, der i begyndelsen var indbyrdes forbundne. Det første område beliggende mellem Zrmanja og Cetinja udgjorde det kongelige Kroatien. Det andet område, der var beliggende ved Lika og Krbava, dannede Banska Kroatien. Det tredje område, der var beliggende ved Sisak, dannede det slavonske Kroatien. I begyndelsen af det 9. århundrede dannedes mellem floderne Sava, Drava og Una det panoniske Kroatien og syd for dette område det dalmatiske Kroatien.

Kroatien blev under det kroatiske dynasti Trpimirovics scepter integreret i en enkelt statsdannelse. Denne stat hed oprindelig Regnum Chroatorum et Dalmatinorum.

Kroatien har tidligere været anerkendt som selvstændig stat. Det var i år 879, da pave Johannes VII i et brev til fyrst Branimir anerkendte Kroatien som selvstændigt fyrstendømme. I år 925 udråbte Tomislav sig selv til kroaternes konge, som suverænt regerede over hele landet (fra floden Drava til Adriaterhavet). Kroatiens selvstændighed varede dog ikke længere end til år 1101, da den ungarske kong Koloman integrerede Kroatien i sit område. Formelt foregik det ved, at Kroatien blev tvunget til at acceptere

Koloman som konge af Kroatien. Dette 'kronefællesskab' varede til 1848.

Under de dynastiske krige i slutningen af det 11. århundrede var Kroatien under Arpadovics scepter i en personalunion med Ungarn. Fra det 14. århundrede regeredes Kroatien af Anjou-dynastiet. Dette dynasti havde i disse områder interessekonflikter med andre europæiske dynastier, hvilket dog ikke bevirkede, at de kroatiske grænser blev trukket tilbage – tværtimod. Grænserne blev udvidet til også at omfatte det østlige Slavonien og Srijem samt de vestlige dele af Bosnien. Det eneste territoriale tab skyldtes Ladislaus af Neapel (prætendenten til den ungarske trone), der i 1409 solgte nogle af de dalmatiske byer og øer til Venedig for 100.000 dukater.

Jugoslavien blev i 1918 dannet på ruinerne af Østrig-Ungarns område. Befolkningerne blev aldrig spurgt, om de ønskede en dannelse af den jugoslaviske stat. Befolkningerne blev tværtimod tvangsindlemmet med militærmagt. Denne tvangsindlemmelse foregik på trods af mange advarsler om, at landet aldrig ville komme til at fungere, fordi tusindårige forskellige tilhørsforhold har fjernet befolkningerne så meget fra hinanden – hvad angår kultur, religion, sprog og skrift – at deres sydslaviske (jugoslaviske) oprindelse med sprogligt fællesskab ikke er tilstrækkeligt for en fredelig sameksistens.

Dette syn på den tvungne sameksistens i Jugoslavien støttes i Danmark af bl.a. Kroatisk Kulturforening.

Efter mere end 70 års sameksistens er modsætningerne og hadet større end nogen sinde tidligere. Den eneste løsning, der kan føre til fredelige forhold og hindre flere overflødige drab, er en adskillelse af de stater, der gennem frie demokratiske valg har udtrykt deres ønsker om adskillelse. Ved adskillelsen af disse stater bør hver part have lov til som gode naboer at leve i fred med respekt for hinandens særpræg uden tvang og undertrykkelse.

Kroatien og Slovenien fik henholdsvis den 23. april 1990 og i foråret 1990 demokratisk valgte regeringer, der ikke er kommunistiske.

Den 19. maj 1991 besluttede 93,27 pct. af befolkningen i Kroatien ved en folkeafstemning, at Jugoslavien kun kan bestå i form af en union af suveræne stater. Det vil sige, at der i dag foreligger et overvejende flertal i den kroatiske befolkning for, at Kroatien skal sikres selvstændighed.

Den 23. december 1990 viste en folkeafstemning i Slovenien, at der var et bredt folkeligt ønske om uafhængighed af Jugoslavien. 93,3 pct. af befolkningen stemte for uafhængighed. Den 26. juni 1991 erklærede Sloveniens præsident, Milan Kucan, officielt Slo-